

κος, και ήθελε νά υπάγῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν παγίδα. Ἡ κυρία Γριμάλκη εἶχε προσκαλέσει τὴν γείτονά της, κυρίαν Γαλὴν, καὶ ἐπρότεινε ὅτι θὰ ἔχουν ἐν ὠραίον συμπόσιον μαζῇ.

Ὅλοι ἦσαν εὐχαριστημένοι μὲ αὐτὴν τὴν πρότασιν, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν ὅπου ἦτο ἡ παγίδα ὑποκάτω τῆς τραπέζης καὶ μέσα ἐν νέον κομμάτι τυρὶ ἀπαλόν.

«Ἀς κλείσωμεν τὴν θύραν,» εἶπεν ἡ κυρία Γριμάλκη, «διὰ νὰ μὴ μᾶς ἀκούσῃ ὁ ἀφέντης μου ὡς τὴν ἄλλην φορὰν, διὰ νὰ φάγωμεν μὲ ἡσυχίαν, ὅταν ὁ κύριος Σφύρικος θὰ μᾶς φέρῃ τὸ τυρί.» «Καλὰ λέγεις,» εἶπεν ἡ φίλη της. «Εἴσθε σοφῇ,» εἶπεν ὁ Σφύρικος. «Καὶ τί λέγεις ἐσὺ μικρῇ μου Ποντικᾷ;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Γριμάλκη. «Νομίζω ὅτι εἴσθε σοφῇ,» ἐπανέλαθεν ἡ Ποντικᾷ τὸν λόγον τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἐνῶ ὠμιλοῦσαν αἱ γάται μὲ τὴν Ποντικᾷ, ὁ Σφύρικος ὑπῆγεν εἰς τὴν παγίδα ὅπου τὸ τυρὶ ἐφαίνετο τόσον νόστιμον, ὥστε ἔβαλεν ἀμέσως τὴν μύτην του καὶ τὰ δύο ἐμπροσθινὰ πόδια του καὶ ἡ παγίδα ἔπεσε καὶ ἐκλείσθησαν μέσα σφυκτᾷ.

Ὁ θόρυβος τῆς παγίδος καὶ ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ αἰχμαλώτου ἔσυρον τὴν προσοχὴν τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς του, ἡ ὁποία ἔτρεξε νὰ τραβήξῃ αὐτὸν ἔξω. Ἐνῶ λοιπὸν αὐτὴ ἦτο ἐνησχολημένη εἰς τοῦτο, κάποιος ἐκτύπησε τὴν θύραν.

«Ποῖος εἶναι;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Γριμάλκη.

«Ἐγὼ, ἡ κυρία Ποντικίνα, ἦλθα διὰ τὰ παιδιὰ μου.»

«Ἐλθε μέσα,» εἶπεν ἡ πονηρὰ γάτα, ἀλλὰ δὲν ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐγύρισεν εἰς τὰ ποντικᾶκια καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν οὔτε ὁ εἷς οὔτε ἡ ἄλλη ἦσαν εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ἡ κυρία Γριμάλκη καὶ ἡ φίλη της εὔρον καλὴν διασκέδασιν μὲ αὐτά.

Ἡ κυρία Ποντικίνα ἐπερίμενε ἐξω εἰς τὴν θύραν, καὶ ὅταν ἤκουσε τὴν τελευταίαν κραυγὴν καὶ ἀγωνίαν τῶν τέκνων της ἐπέστρεψεν εἰς τὴν φωλεάν της μὲ πολλὰ δάκρυα καὶ ἀναστεναγμούς.

Ἡ ἡθικὴ διδασκαλία τῆς ἱστορίας ταύτης, εἶναι, ὅτι ἡ παρακοὴ τῶν τέκνων φέρει εἰς τοὺς γονεῖς δυστυχίαν καὶ εἰς αὐτὰ τὴν καταστροφὴν των.

Μικροὶ μου ἀναγνώσται, προσέχετε νὰ ὑπακούητε τοὺς γονεῖς σας.

Α. Ι. Σ.

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΖΑΤΡΙΚΙΟΝ

Λέγεται ὅτι τὸ παιγνίδιον τοῦ ζατρικίου ἐφευρέθη ὑπὸ βραχμάνου τινὸς καλουμένου Σίσσα, πρὸς τέρψιν τυραννόφρονος ἡγεμόνος. Ἐδειξε διὰ τούτου εἰς τὸν ἡγεμόνα ἐκείνον ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ ζατρικίῳ, καὶ τοι παντοδύναμος οὐδὲν ἡδύνατο νὰ πράξῃ ἄνευ τῶν συμβούλων, ἦτοι τοῦ λαοῦ. Ὁ μονάρχης κατεβέβη ἐκ τοῦ παιγνιδίου καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Βραχμάνου τί νὰ δώτῃ αὐτῷ ὡς ἀνταμοιβήν. Ὁ Βραχμάνος εἶπε: «Μεγαλειότατε βλέπετε ὅτι ὑπάρχουσι τεσσαράκοντα τέσσαρα τετράγωνα ἐπὶ τοῦ ζατρικίου· ἡ ἀμοιβὴ τὴν ὁποίαν ζητῶ εἶναι νὰ θέσῃτε ἓνα κόκκον σίτου ἐπὶ τοῦ πρώτου τετραγώνου, δύο ἐπὶ τοῦ δευτέρου, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃτε οὕτω διπλασιάζοντες τὸν ἀριθμὸν μέχρι τοῦ τελευταίου τετραγώνου». «ὦ, εἶπεν ὁ Ἡγεμὼν, ἡ αἰτησίς σου εἶναι τόσον μετρία, ὥστε εὐκόλως δύναται νὰ ἱκανοποιηθῇ. Κάμε τὸν λογαριασμὸν καὶ φέρε μου αὐτὸν αὔριον τὸ πρωῒ». Ὁ Βραχμάνος τὸ ἔπραξε, καὶ ὁ Ἡγεμὼν λίαν ἐξεπλάγη ἰδὼν ὅτι ὑπεσχέθη πλείονα τῶν ὅσων ἡδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ, διότι πᾶσαι αἱ σιταποθήκαι τοῦ βασιλείου του δὲν περιεῖχον ἱκανὸν σίτον νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος· τὸ ὁποῖον τόσον ἀπροσέκτως συνωμολόγησεν.

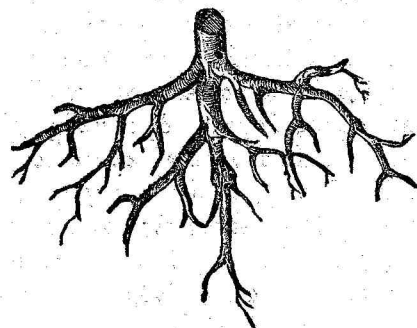
ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'.—ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. ΚΑ'.

Πλείονα περὶ ριζῶν

Ἡ ρίζα, πλὴν τοῦ ὅτι εἶναι εἶδος τι στομάχου εἰς τὸ φυτὸν, εἶναι προσέτι καὶ στήριγμα αὐτοῦ. Τὸ φυτὸν προσηλῶται δι' αὐτῆς στερεῶς ἐντὸς τοῦ ἐδάφους. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον μέγα δένδρον ἔχει μεγάλην καὶ βαθεῖαν ρίζαν. Ἡ ρίζα αὐτοῦ διακλαδίζεται κάτω ὡς οἱ κλάδοι αὐτοῦ ἄνω. ἔχει τὸ σχῆμα τὸ ὁποῖον ἐνταῦθα βλέπομεν. Ἄλλ' ὅταν τὸ φυτὸν εἶναι μικρὸν

καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη πολλοῦ στήριγματος, ἡ ρίζα εἶναι διάφορος, καὶ εἶναι κατεσκευασμένη τὸ πλεῖ-